

Весна Видојевић Гајовић

ЗЕЦ ИЗ ШЕШИРА

илустровала Невена Мишковић

■ Laguna ■

Copyright © 2016 Весна Видојевић Гајовић
Copyright © 2016 Невена Мишковић
Copyright © 2016 овог издања ЛАГУНА

ЗЕЦ ИЗ ШЕШИРА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

САДРЖАЈ

Наступа мој отац мађионичар	9
Прво поглавље:	
Радња на крају улице	15
Друго поглавље:	
Дедин дудук	35
Треће поглавље:	
Ко се уселио у собицу иза радње	45
Четврто поглавље:	
Гости у једној телевизијској емисији	53
Пето поглавље:	
Дедин последњи трик	61
Шесто поглавље:	
Борка преузима радњу	69
Седмо поглавље:	
Како се Буле једног јутра ушетао у мој живот . .	75

Осмо поглавље:

Борка окреће нови лист 87

Девето поглавље:

Зеџ из шешира 95

Десето поглавље:

Булетова теорија о киши и сунцу 105

Једанаесто поглавље:

Празне квадрате треба попунити 115

Дванаесто поглавље:

Емин тајни дневник 121

Наступа мој отац мађионичар 129

НАСТУПА МОЈ ОТАЦ МАЂИОНИЧАР

Како се ближио дан завршне школске приредбе, осећао сам да ми се она кнедла лагано враћа и да ми сипеже грло. Иако сам спремао, правео сам се као да је све у најбољем реду и да ће се отац сигурно појавити на приредби. Деловао сам смирено, убедљиво, ја су у кући и у школи веровали у оно што сам тврдио. Једино су ме бринули скривени Боркини погледи пуни бриге. Ни Булету нисам признао да спремам и да ми се отац јавља она кнедла. Дај боже да бар овога пута не испаднем лажов и мађарац.

Два дана уочи приредбе, Буле долази весео.

– Имам идеју! – каже театрално. – Ништа не брини, синко! Претворићу се у твог оца и одглумићу цео наступ с тобом. Јесте да нећу бити баш тако сјајан као он, али зар ће они мусави, бубуљичави мамлази што уопште примећивати? Нема подвале, нема лажи. Обећао си мађионичарске трикове и имаће их. Бар десетак.

Борка и ја смо се погледали заиђањено. Али Булетта ништа није могло уверити да му је намера лоша. Узео је породичне албуме и пажљиво студирао слике моћ оца. Затим је ишчитавао чланке из новина о очевим наступима, а касету с његовим шриковима је врћео даноноћно. Већ је умео и да хода као он, да ћеспикулише као он и да изводи шрикове на начин на који је он то радио. Наравно, оне лакше, оне с вађењем зечева из шешира било је немоћуће прокљувити.

Борка је била мрзовољна и стилно је хуктала и врћела главом. Можда је њу Буле и моћао да убеди да је он толико сличан оригиналу, али не и мене. Морао сам да му кажем. Скупио сам снаћу и рекао му у лице шта мислим. Ја нисам желео да он, ништа било ко дрући, изиграва моћ оца.

– Нико не може бити као он! – викао сам те вечери уочи приредбе.

Седели смо у шриезарији где је Борка постављала што за вечеру, а ја сам демонстративно залупио вратима своје собе да се цела кућа зашресла, чинило ми се из шемеља. Те ноћи сам до краја одгледао касету са очевим најбољим шачкама. Први пут сам гледао и ону шачку са зечевима. Некада би ми позлило и зашварао сам очи, а сада сам био одушевљен. Како му је то само успело? Мора доћи да ми објасни. Не, не желим да знам у чему је шрик. Као што све време нисам желео да сазнам значење последњећ квадраћа штрића о мом живоју. Више се ни на кога нисам љутио. Знао сам ко је та дама. Жао ми је било што сам јој нанео толико бола.

Нећу се љутићи и ако се оштац сушрадан не појави. То ће само значити да је збоћ нечећ сиречен. Сигурно би дошао, знам да би дошао. А највише сам веровао да ће се све догодити као у последњем доцртаном квадраћу штрића јер је то записано негде горе, како ме је учио деда. Штрић је био одишаман и кружио је школом већ неколико дана. И Ема не говори са мном од када сам се пошупао с Милетом у дворишту. Али и она ће се одљуштити, схватиће зашто сам то учинио.

За доручком сам први пут приметио да нам је шриезарија шришриана стварима, да нема довољно светлости јер је орах пред кућом најкрилио цео прозор и кров куће.

– Требало би га пошкресати – рекао сам мајци брижно, домаћински. И још смо пошричали, онако исповедно, као у некадашњим нашим заједничким јутирима када смо били пошпиуно сами у шприезарији и када ми се низ грло сливала бела кафа и спирала укус свежих кифли с медом. Борка се прво зачудила, али одмах заштим, као да је све схватила, почела је веселим гласом да прича о деди који је однекуд донео младицу ораха и засадио је у дворишту да кућа најпредује и буја и рађа као штабло ораха.

Тој јутра сам се први пути, од када ушпиребљавам дедин прибор за бријање, посекао. Мајка је одмах на шанку црвену линију ставила „спитсу“ против крварења.

– То су ушпиребљавали твој дедо и твој отац, и деловорно је ма колико спарински звучало – рекла је Борка зналачки. Одмах после шога, изашао сам из куће и пошао у школу да још једном разредна и ја ушврдимо сценарио приредбе. Договорили смо се да Борка, Буле и браћи дођу пред сам почетак приредбе. Сачуваћу им места у другом реду, одмах иза наставника и званица.

Када сам залутио кацију, ветар је зашумео у крошњи старој ораха пред кућом.

– Добро, де! Нећу те посећи, само ћу ти мало подрезати гране. Зашто се бунити? Хоћу да те дошерам, спарино моја – рекох наглас, а ветар ошети зашуми у крошњи. Тој шренука сам поверовао да ме је заиста разумео и да ми шаље поздраве и лепе жеље за свих приредбе. Ободрен таквим мислима, излазећи из наше улице, приметих жути такси и

силно зашпиреших од узбуђења. Али такси није скренуо у нашу слећу улицију и ја само одмахнух руком. Нисам желео да ми било шта поквари расположење и брже од ветра спустих се ка школи.

Слике наједном похрлише из сећања. Све је било ту као на длану. Хиљаде мисли је кружило око моје главе и ја поново зароних у те драматичне догађаје.